

[Kristine Heltberg.]

man nu at være opmærksom på, at denne fare må undgås.

I og for sig noterer jeg med en vis tilfredshed, at den lidt tilfældige form for praksis ved 1 års arbejde i huset afskaffes. Det er efterhånden ikke til at finde hjem, hvor en sådan tvungen praktik ikke blot bliver til lidt tvungen husassistentgerning, men til i egentlig forstand praktik f. eks. under en kyndig landbohusmoders vejledning. Jeg vil se frem til, at der i udvalgsarbejdet bliver mulighed for at få de nødvendige oplysninger om, hvordan den praktiske side af studiet tænkes ordnet.

I og for sig betyder opgivelsen af denne forpraktik i realiteten, at den forudsete studieforlængelse med $\frac{1}{2}$ år ikke bliver studieforlængende, og det er noget, som jeg mener man må tillægge en vis vægt i disse tider.

Med hensyn til adgangsbegrænsningerne fortolker jeg det, der står i bemærkningerne om, at man har tænkt sig at administrere dem meget smidigt, sådan, at det ikke nødvendigvis er studentereksamen eller nødvendigvis HF, men også tilsvarende teoretiske forudsætninger inden for de relevante fag, der giver adgang til seminarierne.

Alt i alt må vi i mit parti stille os positivt til lovforslaget. Vi noterer os med en vis glæde, at det ikke skulle medføre nævneværdige udgiftsstigninger. Men der er en del spørgsmål, specielt vedrørende det, der allerede er blevet nævnt her flere gange, og som forekommer mig at være det helt centrale, nemlig hvordan man har tænkt sig at integrere husholdningslæreruddannelsen i uddannelsessystemet som sådant. Der er nogle antydninger af, at man har været opmærksom på denne integrering, i det, der står om videreuddannelsen af uddannede husholdningslærere. Men det forekommer mig, at netop den tendens til fleksibilitet og integrering af de videregående uddannelser, som vi mærker som et væsentligt samfundskrav i disse tider, måske ikke er helt tilstrækkelig tilgodeset. Det forekommer mig, at der på dette punkt er en del at gøre i udvalgsarbejdet, hvortil vi altså kan tilsige en velvillig holdning.

Undervisningsministeren (Knud Heinesen): Jeg vil gerne takke ordførerne for en stort set positiv, men også kritisk behand-

ling af det foreliggende lovforslag. Jeg vil sige indledningsvis, at der ikke er nogen af de punkter, som har været nævnt med en særlig kritik og en særlig skepsis, som vi ikke, i hvert fald for så vidt angår mig, kan få en helt fordomsfri drøftelse af under det udvalgsarbejde, som nu skal i gang.

Fru Tove Lindbo Larsen spurgte, om det ikke kunne være sådan, at spørgsmålet om fortsættelse efter første år blev behandlet i et fællesudvalg inden behandling i lærerrådet. Dertil vil jeg gerne sige, at det har jeg sådan set ikke noget imod, hvis de studerende ellers ønsker det. Det er jo sådan på de øvrige seminarieområder, at de gældende regler om bortvisning indebærer, at den pågældende elev, muligvis med en bisidder, kan møde for lærerrådet og gøre rede for sine synspunkter, og det er vel alt i alt betænkeligt at indføre en ordning, hvorigenem man tvinger den elev, der skal bortvises, til at involvere studiefællerne i de problemer, der ligger bag bortvisningen, hvis ikke den pågældende selv ønsker det. Men også det kan vi naturligvis se på i udvalgsarbejdet.

Endvidere rejste fru Tove Lindbo Larsen spørgsmålet om, hvorvidt det ville være hensigtsmæssigt, at ordet „ernæring“ blev medtaget i selve formålsparagraffen, § 1. Det er jo sådan, at ernæringslære er et basisfag i husholdningslæreruddannelsen, og det er også tænkt som sådant i den nye uddannelse. Faget er følgelig nævnt blandt uddannelsens fag i § 5, stk. 1. Men ernæringsspørgsmål må opfattes som en naturlig del af begreberne husholdnings- og forbruger-spørgsmål, og jeg mener, at det ville medføre en noget misvisende begrænsning af disse begrebers indhold, hvis ernæringsspørgsmål nævntes sideordnet med dem. Men jeg forstod, at det, der var det væsentlige for fru Tove Lindbo Larsen, var at få understreget ernæringslærens betydning i uddannelsen, og det skulle vi nok være i stand til ved fælles hjælp at finde en formulering af i udvalgets betænkning.

Fru Gerda Møller beskæftigede sig meget med adgangsvejene til denne uddannelse, og det samme var tilfældet for fru Merete Bjørn Hanssen og også i nogen måde hr. Samuelsen. Det forstår jeg meget vel. Det har jeg også selv gjort, og derfor har jeg heller ikke kunnet acceptere et forslag om, at